

EDITORIAL

La dignitat de Valencia comença en el nom

Anem a repetir una banalitat que pareix que molts valencians no acaben d'entendre: el sistema vocalic valencià consta de **set vocals**: les mateixes cinc del castella, i dos mes: la e oberta i la o oberta, que s'accentuen (quan toca fer-ho) è i ò, respectivament. Per als no valencianoparlants es un problema distingir foneticament "la set" de "el set", es dir, /sét/ de /set/; la primera es referix a la necessitat de beure, i la segona es el numero que va darrere del sis.

Aço vol dir que canviar la e tancada per la e oberta implica un **canvi semantic**, no es un canvi menor de pronunciacio; es el canvi d'una vocal per una atra, equivalent, per eixemple, a canviar la e per la a.

Imaginen per un moment que en Castella, per a referir-se -en castella- a **Andalucía**, la tradicio fora pronunciar **Andelucía**, i que algu plantejara que, donat que la forma mes pura de parlar el castella es la de Castella, els andalusos haurien d'acostumar-se a escriure **Andelucía**. ¿S'imaginen que, ni per un moment, un sol andalus es prendria en serio tal **destarifo**? I si algun acompleixat andalus fera la mes minima insinuacio d'acceptar tal proposta ¿S'imaginen a on l'enviaria en massa el poble?

Lo mateix passaria, segur, en **Madrid** si algu volgera que es diguera **Medrid**, o en **Catalunya**, si volgueren dir-li **Catelunya**, o en qualsevol altre lloc civilisat del mon.

¿I en Valencia? Puix en Valencia devem d'estar per civilisar perque la situacio que acabem d'expondre com a una invencio aberrant es en realitat una descripcio fidel de lo que nos està passant. Esta terra sempre ha tingut el nom de **Valencia** en la e tancada, /València/, i mai, absolutament mai, se li ha dit d'una atra manera. Ningu hauria de dubtar en cap moment que eixe es el seu nom, i manco cap valencià.

No obstant tots sabem que el poble valencià està sent somes a un furios **proces despersonalisador**. Per lo tant, si els catalans nos diuen **València**, els valencianets nos hem de dir com nos diuen els catalans, que per ad això son els nostres superiors.

Es este l'unic cas en l'Historia en que un poble accepta estupidament canviar-se el nom per a dir-se com els diuen els de fora. Inclús els **esquimals** han conseguit que tot lo mon deixes de nomenar-los aixina, donat que eixe es un malnom que els posaren els forasters, i passe a dir-los en el nom que ells mateixa es donaren: **inuits**.

Però en el cas valencià **estem davant d'una societat débil, postrada i disposta a assistir impassible al deteriorament de la seua dignitat**. Incloent la renuncia al propi nom.

Els promotors d'esta **abjecta sumissio** son els membres d'eixa miserable burgesia provincialiana que porta sigles vivint d'esqueses al poble valencià, castellanisat-se primer, catalanisat-se ara, i sempre **despersonalisat** al seu propi poble, com conve als interessos dels seus amos de Madrid i de Barcelona.

A on mes intensament es manifesta esta situacio es en el lloc a on la burgesia es mostra mes clarament classista: la **universitat**. La mes castellanisada abans, es ara la mes catalanisada. Es la primera que consumà la **vergonya** de canviar el propi nom per a assumir el donat pels amos forasters: fa temps que oficialment se diu **Universitat de València**, sense que casi ningu, ya siga per covardia intel·lectual, ya per interes personal, haja fet res per a evitar la **ignominia**. Res podem esperar d'eixa fabrica de borregos, d'eixa embaixada de Catalunya en Valencia (això si, financiada en diners dels valencians, unica cosa que no els dona oix acceptar del poble que tant desprecien) ni de les atres universitats valencianes, tan **atenallades** per la dictadura catalanista com la seua germana major.

Dona oix vore'ls estirar el coll exhibint la seua patetica **arrogancia**, fent-se els intel·lectuals malgastant paraules com **ciencia**, **democracia** o **progressisme**; que malaïda l'idea que tenen estos **fascistes** d'eixos conceptes. Dona una insoportable vergonya vore ad este poble, antigament orgullos i hui **moralment arruïnat**, en una falta d'esperit aborronadora, babejar estupidament davant les declaracions i accions d'uns intel·lectuals i uns polítics que de lo unic que poden presumir es del seu illimitat **cinisme**. I crema la sanc haver d'assistir impotents a la cerimonia de la destruccio d'este poble, al seu **esquarterament** i venda pactades, mentres els responsables apareixen en els mijos fent-se els importants, exhibint els seus educats modals i els seus trages de marca, darrere dels quals tracten d'amagar una **prepotencia** insultant i una **hipocresia** despreciable.

¿A quantes mes **baixeex**? ¿A quantes mes **humiliacions** ha d'arrastrar esta gent al poble valencià abans de que este reaccione i es done conte de l'autentica faç d'estos farsants?

El poble valencià te la resposta; en les seues mans està fer front a tanta infamia per a començar a recuperar **la dignitat de Valencia**.

LA CITA

Diuen falsament pau a una servitut miserable.

Tacit

SUMARI

- 1
• EDITORIAL: **LA DIGNITAT DE VALENCIA COMENÇA EN EL NOM**
- 2
• LLISTAT: **ACTIVITATS CULTURALS**
- 3
• FENT MEMORIA: **SANT JOAN DE RIBERA, EL PATRIARCA D'ANTIOQUIA**
- 4
• FRUITES, VERDURES I HORTALICES (XXXVI): **PARLEM DEL KIWI**
- 5
• SEMBLANÇA: **MANOLO SOLER, UN VALENCIÀ ORGULLOS DE SER-HO**
- 6
• PASSATEMPS
- 7
• RONDALLA: **MOLTES VOLTES LES COSES NO SON LO QUE PAREIXEN**

ACLARIMENT

Esta publicacio està redactada en les Normes d'El Puig. Encara que es una obra colectiva, l'encarregat de la redaccio final de cada articul te llibertat per a fer-ho en la normativa d'accentuacio de la seua preferencia. Este tema es motiu de debat, pero no de divisio, entre nosatres.

AVIS

Si encara li queden estrenes i vol quedar com un rei, faça fotocopies d'est eixemplar per a obsequiar-les als amics i coneguts.

Quedaran contents.

ACTIVITATS CULTURALS OCTUBRE DE 2009

Trobarà més informació dirigint-se a les respectives associacions:

ACCS (Assoc. Cult. Castell dels Sorells)
G.V. Comtes d'Albalat, 14. 46135 Albalat dels Sorells.
Tel: 961 49 13 90
<http://www.diarielguarda.es>

ARACV (Amics de la RACV)
C/ Avellanes, 26. 46003 Valencia C.
Tel: 963 91 69 65

Aellva (Assoc. d'Escriptors en Llengua Valenciana)
C/ Alt, 64. 46003 Valencia C.
www.aellva.org

LRP (Lo Rat Penat)
C/ Trinquet de Cavallers, 9. 46003 Valencia C.
Tel: 963 91 09 92
www.loratpenat.org

IEV (Institut d'Estudis Valencians)
info@inev.org

PJV (Plataforma Jovenil Valencianista)
www.pjvalencianista.org

Rogle: Vore quadro a banda en esta pagina.

1 Dec (dimarts) 19:30 h. Museu de la Ciutat.
Plaça de l'Arquebisbe, 3. Valencia C.

CONFERENCIA: F. Millan, M. Marzal, R. Cifre:
"La Valencia regionalista: 1909-1933"
+Info: Casa-Museu Blasco Ibáñez i Associació
"Circulo de Amigos de V.B.I."

2 Dec (dimecres) 19:15 h. La Llar. C/ Menéndez Pelayo, 10. Alfafar.

CONFERENCIA: Juli Moreno Moreno:
"L'ortografia valenciana. De Nebot i Pérez a les Normes de la RACV"
+Info: **IEV, PJV, Rogle**

4 Dec (divendres) 22:30 h. Espai Cultural. C/ Les Escoles. Albalat dels Sorells.

TEATRE: El dilema del presoner. Per la companyia: Sant Marçel·lí Teatre
+Info: **ACCS**

4 Dec (divendres) 21:30 h. "Hotel Astoria Palace". Pça. Rodrigo Botet, 5. Valencia C.

SOPAR D'ENTREGA DELS PREMIS VINA-TEA

- Vinatea Individual: Enrique Ponce Martínez, torero.
- Vinatea Colectiu: Altars de Sant Vicent Ferrer.

Preu del tiquet: 35 €. S'ha d'adquirir en la seu de la RACV. No es poden reservar tiquets per telefon.
+Info: **ARACV**

4 i 11 Dec (divendres) 19:30 h. Seu de Lo Rat Penat. C/ Trinquet de Cavallers, 9. Valencia C.

TAULA REDONA: El gran patrimoni immaterial dels valencians i l'aplicació de la llei cultural de 1998.

- Dia 4: 1ª part. Participaran: José Montesinos, José March i Manolo Marzal.
- Dia 11: 2ª part. Participaran: José Alfredo Pellicer i Manolo Marzal.

+Info: **LRP**

14 Dec (dilluns) 20:00 h. Lloc social Aellva. C/ Alt, 64

TERTULIA-TALLER DE PROSA

Llegiran: Joan Antoni Alapont i Paco Tarazona
+Info: **Aellva**

18 Dec (divendres) 19:30 h. Seu de Lo Rat Penat. C/ Trinquet de Cavallers, 9. Valencia C.

RECITAL DE CANTADORS D'ESTIL per a escoles de primària i secundària.
+Info: **LRP**

FENT MEMORIA

Sant Joan de Ribera, el Patriarca d'Antioquia

M^aA.M.C.

Joan de Ribera, fill de Na **Teresa de los Pinelos** i d'**En Pere Enriquez Afan de Ribera i Portocarrero**, duc d'Alcalá de los Gazules i marques de Tarifa, naix en la ciutat de **Sevilla** el 27 de desembre de 1532. De noble posició social, quedà orfe de mare sent encara molt menut.

El 23 de març de 1544, a l'edat de 12 anys va rebre la tonsura clerical en l'Església de **Sant Esteve** de Sevilla. Posteriorment per a realitzar els estudis religiosos se traslladà a **Salamanca** i cursà, en l'Universitat d'esta ciutat, les disciplines d'Arts, Canons i Teologia, convertint-se en discipul de **Francesc de Vitoria** i d'uns altres destacats teòlegs com **Melchor Cano** i **Domingo de Soto**.

Portava poc de temps de retor quan, en l'any 1557, se li va otorgar el càrrec de **subdiaca**, passant al de **presbiter** en 1560. Seria a l'edat de 30 anys (1562) quan, a proposta del rei **Felip IV**, el papa **Pio IV** el va nomenar **bisbe de Badajoz**, dedicant-se per complet a la seua missió com a representant del catolicisme que lluitava contra els nous moviments que començaven a donar forma al **Protestantisme**.

El papa **Sant Pio V**, donada la seua labor evangelitzadora, li va conferir el títol de **Patriarca d'Antioquia** (territori de l'actual Turquia) i després, en un breu espai de temps, el va promoure com a **Arquebisbe de Valencia**, aço era en 1568 quan tenia 36 anys.

En la Diòcesis Valentina Joan de Ribera va permaneixers fins a la seua mort, ocorreguda l'any 1611. En esta diòcesis va aplicar les directrius que s'havien aprovat en el **Concili de Trento** (1545-1563), i que corresponien principalment a reformes del clero, als estudis universitaris eclesiàstics i a l'exaltació de l'Eucaristia. **Valencia** es va convertir en l'eixemple de l'esperit contrarreformista. En l'àrea circumscribta a la seua jurisdicció, va recórrer a tots els mijos possibles per a aconseguir la **conversió** de la població morisca i, en la finalitat de que poguera afrontar els greus problemes que se plantejaven en esta part de la població, el rei el va nomenar **Virrei i Capita General de Valencia**, obtenint

aixina la doble jurisdicció en la seua persona, com a cap religiós alhora que cap civil, càrrecs que compatibilisà entre 1602 i 1604.

El Patriarca va invertir molts anys i esforços per a poder obtindre la conversió de la població musulmana, sense obtindre plens resultats, lo qual propicià que degut tant als problemes que la població musulmana plantejava a nivell religiós aixina com també a nivell polític, intervinguera davant del rei en el procés que donà com a resultat la **Orde d'expulsió dels moriscs** (1609). La llegenda negra creada al voltant d'este succés senyala la seua participació com a fonamental. Valencia fon el primer territori a on es produí l'expulsió, la qual cosa fon eixemple per als demés territoris peninsulars.

SANT JOAN DE RIBERA. ESCULTURA DE BENLLIURE. REAL COLEGE DEL CORPUS CHRISTI, VALENCIA CIUTAT

Joan de Ribera es el fundador del **Real College del Corpus Christi**, concebut principalment per a possibilitar la formació als futurs sacerdots atenent l'esperit de la **Contrarreforma** i també per a enaltir el **Santíssim Sacrament**. Tot

aço s'emmarca en el **Barroc**, època de plena exaltació religiosa i de gran efervescència cultural i artística. El mecenatge artístic i l'ambient religiós reformista que ancapçalà i propiciarà el varen convertir en una de les figures més influents d'esta època. Tingue amistat en unes altres personalitats (moltes d'elles elevades als altars) que descollaren en aquells temps: **Sant Joan d'Avila**, **Sant Lluís Beltran**, **Sant Francesc de Borja**... Atres càrrecs que obtingue a lo llarg de la seua vida, foren el de **president de l'Audiència** i **Canciller de l'Universitat de Valencia**.

Se conserven nombroses obres seues de temàtica teològica i evangèlica i la biblioteca, la pinacoteca o el mateix Real College del Corpus Christi son un llegat importantíssim que deixà en Valencia.

Falli el 6 de giner de 1611, sent soterrat en l'església del College. El Papa **Pio VI** el beatificà en setembre de 1796 i posteriorment **Joan XXIII** el va **canonisar** en juny de 1960. La seua festa litúrgica es celebra el 7 de giner.

CONTACTA EN NOSATRES

Apartat de Correu 527
46002 Valencia ciutat

Telefon: 617 030 370
rogle@rogleconstantillombart.com

Parlem del kiwi

La **actinidia**, que aixina es diu la planta, pertany a la família de les **dileniacees** i el seu nom botànic és **Actinidia Chinensis Planchon**. Goja de gran predicament ornamental entre els viveristes i dissenyadors de jardins, sobre tot per a la construcció de pèrgoles. El seu fruit es el **kiwi**, en certs països asiàtics també es nomenat **grosella china, rata vegetal o Yang Tao**, encara que als neozelandesos els correspon haver-li donat el nom vulgar, ya fet universal, de kiwi, tal volta per ser molt paregut al d'un pardalet, també nomenat kivi i que és l'emblema nacional d'aquell país.

Este fruit és un **caprig de la Naturalea** al oferir-nos-el tan diferent a tants atres com se'n produïxen, puix que ni la presència externa ni la seua polpa tenen semblança alguna en tantíssims com nos en dona la flora terrestre. De forma pareguda a un ou, oblonga, i un poquet mes gran, te una pell consistent de color marró fosc i pleneta d'una pelussa que no molesta al tacte. Al tallar el kiwi en dos mitats, el color vert fosc que nos oferix, s'clarix cap al centre del fruit a on s'encentren les llavorettes negres (unes doscentes), blanetes i menjables que adornen moltes ralles que, com a radis geomètrics, completen la verda massa circular de la polpa.

El seu consum proporciona un important cabal de **vitamina C** –sis voltes superior al de la llima– puix un sol fruit cobrix de sobra les necessitats d'un adult. També té proteïnes, ferro, sals de calci i fòsfor. El seu gust, encara que acidolenc, té un regustet especial diferent i agradable. És un medicament natural excepcional i el seu consum és recomanable per a persones de salut fluixa que precisen augmentar les defenses del seu organisme. Goja d'un important efecte laxant.

El país productor més reconegut en l'actualitat, tant per la quantitat com per la qualitat, és **Nova Zelanda**, que comercialisa el kiwi en tots els països baix la marca nacional "**Zespri**", signe de qualitat indiscutible. Grans productors d'este fruit són també Chile, França, Italia, Grecia. En **Espanya** se'n cultiva en zones a on existixen microclimes propicis, en molta humitat i a on no baixen les temperatures per baix de zero graus, com és el cas de Pontevedra, en Galicia, o en alguna atra zona d'Asturies. Les varietats més conegudes i apreciades són: **Hayward, Monty, Bruno, Allison, etc.**

Encara que la millor manera de consumir-lo és la natural com a fruita, també s'usa mesclat en ensalades junt ad atres fruites, aixina com en cuinats i aditaments o guarnicions de carns o de peix. Una de les grans propietats del kiwi és que, quan madura, pot conservar-se en frigorífic fins a cinc mesos sense deteriorar-se lo més mínim, aixó si sempre que es mantinga a una temperatura de zero graus.

Coneixedores d'estes propietats, ya en seran molt poques les famílies que no el consumixquen regularment; contant ademés en que el seu preu ya s'ha posat, en moltes epoques de l'any, a nivell del de qualsevol atra fruita del temps, o també en el fet de que se troba a l'abast en totes les fruiteries i mercats durant tot l'any. Encara que s'ha de recordar que **decembre** es el més del seu consum per antonomasia.

Rogle en Internet

Tots els eixemplars editats fins ara estan, en pdf, en:
www.rogleconstantillombart.com,
www.cardonavives.com, www.enkara.org i
www.pjvalencianista.org

MANOLO SOLER,
un valencià orgullós de ser-ho

Possiblement Manolo no tinga un carrer dedicat en Valencia perque Deu li ha reservat una avinguda en el cel. Possiblement molts no coneguen a **Manolo Soler**, perque la seua **discreció, senzillea i humilitat** feyen que es dedicara als demes, oblidant-se d'ell mateix.

La seua família, el seu treball, la seua Patria Valenciana i els seus amics eren el seu mon. El seu lema era: "**No intentes canviar el mon, sino a qui tens al teu costat**", perque creia en les persones i en la seua capacitat de superació. Per aixó va dissenyar (i es va entregar) a l'elaboració d'una infinitat de projectes culturals, socials i econòmics per a que esta terra, la seua Patria, tinguera el pes, la dignitat i el reconeixement que per Historia li corresponen i que, desgraciadament, hui es debat segons els interessos de politics sense escrupols.

Convençut de que els jovens son el futur, va dissenyar "**L'aula de pensament**", diversos cursos en els quals, llunt del dogmatisme al que estan somesos en les aules, se'ls ensenyava a pensar per ells mateixos, a buscar la veritat; se'ls despertava la curiositat i la **consciència** sense cap classe d'imposició; simplement es feya des del **respecte** a la seua terra, la seua cultura i la seua gent. En definitiva, els ensenyava a **ser persones**.

Manolo Soler no podia tindre enemics perque no era *anti* res. No era ni anticatalaniste ni antiespanyoliste, simplement era un valencià orgullós de ser-ho. Considerava que, des del nostre propi convenciment i des dels nostres valors, podriem recuperar el prestigi arrobatat.

Mai va tindre un mal gest, ni una mala paraula; **sempre somria**. Un somriure que ara pesa per la seua falta, que no pel seu oblit. Mai demanava ajuda, ¿per a qué?, si ho podia fer ell; encara que fora a costa de la seua família, el seu negoci o la seua salut. Sempre estava disponible. En el seu vocabulari no existia el "no puc", sino "per a quan ho necessites".

Una atra de les metes que s'havia marcat Manolo era aconseguir que els que estavem cansats de lluitar per la recuperació de la personalitat valenciana **no abandonarem**, ya que estava en marcha una maniobra perfectament dissenyada, que ell denominava "**Teoria de la suplantació**" i per a contrarrestar-la feen falta totes les forces. ¡I ho va aconseguir! ¿Qué se li podia negar a una persona que ho donava tot a canvi de res? ¿Quí li podia negar alguna cosa a una persona que lo unic que volia era el be sense cap classe de protagonisme? Nos **va tornar a ilusionar**, nos va tornar a convencer de que valia la pena continuar treballant per la nostra terra, per la nostra cultura, per les nostres gents; per esta societat casi sempre ingrata. No podiem deixar-los als nostres fills la factura de l'indiferència, ni la carrega del "meninfotisme", calificatiu que ell tant odiava.

Deu segurament necessitaria una persona de les qualitats de Manolo per a organitzar-li el cel. Si no, no s'explica per qué, als seus 42 anys, l'ha apartat de la seua volguda dona **Silvia**, de la seua adorada filla de 4 anys **Sara**, i de tots els qui el voliem.

Hui, estic segur, haura abonat i arreglat l'Eden, estara lluitant contra el malaït "picudo", si ha arribat a les seues palmeres, i li estara explicat al Senyor com estalviar aigua sense que minve l'esplendor del Verger. En els seus espais de temps lliure li comentarà al Pare que escolte a la "**Geperudeta**", que es la mare de tots, pero sobretot dels desamparats "**bons valencians**" -com diu el seu himne-, per a que nos seguixca enviant les forces necessaries per a continuar creent en nosatres mateixos i, aixina, de pas, desanimar als qui han vist en la nostra flaquea una arma per a desposseir-nos de lo nostre.

Si la **bondat** tinguera nom, esta portaria el de "Manolo Soler", **un valencià orgullós de ser-ho**.

